

STEPHANIE
GARBER

Η
ΑΛΧΗΜΕΙΑ
ΤΩΝ
ΜΥΣΤΙΚΩΝ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η αλχημεία των μυστικών**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Alchemy of secrets**

Από τις Εκδόσεις Flatiron Books, Νέα Υόρκη 2025

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: **Stephanie Garber**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: **Κατερίνα Δουρίδα**

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Rachael Lancaster / The Orion Publishing Group**

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Τζίνα Γεωργίου**

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: **Κωνσταντίνος Καπένης**

© **Stephanie Garber, 2025**

© **Εικονογράφηση εξωφύλλου: Kelly Chong**

© **ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026**

Πρώτη έκδοση: **Φεβρουάριος 2026**

ISBN 978-618-01-6360-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου [Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα] και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοσατιτύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκμικών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

STEPHANIE
GARBER

Η
ΑΛΧΗΜΕΙΑ
ΤΩΝ
ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

Δοξασίες 517

■ εκίνησε με έναν ψίθυρο που άκουσες ενώ περίμενες στην
■ ουρά σε μια καφετέρια, μια ιστορία που πιθανότατα θα
■ έπρεπε να είχες αγνοήσει. Όμως η φήμη κόλλησε μέσα στο κεφάλι σου σαν ένα τραγούδι, σε βασάνιζε σαν ένας άλυτος γρίφος. Μέχρι που, επιτέλους, σε οδήγησε εδώ. Σε ένα πάρκινγκ, που ήταν προφανές ότι δεν είχε δώσει σημασία στο μετεωρολογικό δελτίο.

Είπαν ότι απόψε θα είχε ξαστεριά, δε θα είχε σύννεφα, όμως νιώθεις τη βροχή στα δάχτυλα των ποδιών σου. Η υγρασία πέφτει σε ανυπόμονες σταγόνες καθώς τρέχεις πάνω στο τσιμέντο με σανδάλια. Γύρω σου, οι φανοστάτες τρεμοπαίζουν, μια χορωδία ηλεκτρισμού που συνοδεύει τα βήματά σου πάνω στο υγρό έδαφος.

Δεν είσαι λαχανιασμένη, αλλά επιβραδύνεις και σταματάς κάτω από μια μαρκίζα. Η λέξη ΠΡΟΣΕΧΩΣ τρεμοπαίζει με κόκκινα παχιά γράμματα, ρίχνοντας νέον σκιές σε ένα ρετρό ταμείο, καλυμμένο με ξεθωριασμένες αφίσες για θεάματα που έχουν ήδη έρθει και παρέλθει. Στο πάνω μέρος μιας αφίσας το όνομα της Βερόνικα Λέικ είναι γραμμένο με ξεθωριασμένα κίτρινα γράμματα, ενώ μια ασπρόμαυρη Λορέτα Γιανγκ σου χαμογελάει από μια άλλη. Η αφίσα της Λορέτα είναι από την ταινία *Μια αξέχαστη νύχτα*, και ελπίζεις ότι η αποψινή θα είναι μια τέτοια νύχτα.

Δεν είσαι σίγουρη αν οι ιστορίες είναι αληθινές, αλλά κατά βάθος περιμένεις ότι θα πέσεις μέσα σε μια κουνελότρυπα καθώς περνάς την πόρτα του κινηματογράφου και μπαίνεις στον προθάλαμο.

Ο ενθουσιασμός σου καλύπτει τα πάντα με μια επιπλέον λάμψη. Στα δεξιά σου υπάρχει μια σειρά από λαμπερά τηλέφωνα με κερματοδέκτες μέσα σε κουτιά από μασίφ ξύλο και γυαλί. Δεν έχεις ξαναδεί τόσο πολλά μαζί. Σχεδόν μπαίνεις στον πειρασμό να βγάλεις μια φωτογραφία, αλλά δεν το κάνεις. Και δε θα μπορούσες ακόμα κι αν προσπαθούσες. Τώρα πλέον το τηλέφωνό σου δε λειτουργεί, παρόλο που ακόμα δεν το ξέρεις. Ξαφνικά, την προσοχή σου τραβάει ο αρχαίος πάγκος με τα σνακ στα αριστερά σου, όπου η σκόνη μοιάζει με νοσταλγία και σχεδόν δεν προσέχεις την ξεφλουδισμένη χρυσή μπογιά της αρτ ντεκό μπορντούρας που απεικονίζει γεωμετρικούς ήλιους και δελφίνια.

Η επιγραφή από πάνω λέει:

*10 σεντς για ποπκόρν
15 σεντς για ποπκόρν με βούτυρο
25 σεντς για τσιγάρα*

Δεν ήξερες ότι κάποτε πουλούσαν τσιγάρα στους κινηματογράφους, αλλά για μια στιγμή μπορείς να μυρίσεις τον καπνό και το ποπκόρν. Μπορείς σχεδόν να γευτείς και το βούτυρο. Όμως δε χασομεράς στον προθάλαμο. Υπάρχει μόνο μία αίθουσα –ένα θέαμα– που θέλεις να βρεις και πηγαίνεις κατευθείαν προς τα εκεί.

Το στήθος σου είναι σφιγμένο. Η καρδιά σου ήδη χτυπάει δυνατά. Και ελπίζεις ακόμη ότι θα βρεις εκείνη την κουνελότρυπα που θα σε πάει σε έναν άλλο κόσμο. Είσαι ονειροπόλα και αισιόδοξη, μια φωτογραφία που έχει υπερεκτεθεί στο φως, καθώς περνάς από τη διπλή πόρτα.

Εξακολουθεί να μυρίζει καπνό και ποπκόρν, αλλά και κάτι άλ-

λο. Ίσως να είναι απλά η μυρωδιά του παλιού βελούδου αναμειγμένη με εκείνη του βρεγμένου εδάφους, αλλά σε κάνει να σκέφτεσαι τεχνικόλόρ όνειρα καθώς τεντώνεις τον λαιμό σου για να κοιτάξεις το πανύψηλο ταβάνι. Είναι ιβουάρ και χρυσό, και είναι και αυτό καλυμμένο με αρτ ντεκό σχέδια που θυμίζουν έντονα τον ζωδιακό κύκλο.

Κάτω από τον περίτεχνο θόλο, μερικά καθίσματα είναι ήδη πιασμένα. Είκοσι πέντε; Πενήντα ίσως; Είσαι πάρα πολύ αγχωμένη για να μετρήσεις καθώς κάθεσαι σε ένα κάθισμα προς το πίσω μέρος. Ταλαντεύεται, και το φθαρμένο βελούδο είναι απαλό, αλλά νιώθεις ότι βρίσκεσαι πάρα πολύ μακριά από τη σκηνή.

Αποφασίζεις να έρθεις πιο κοντά, ρίχνοντας κι άλλες κλεφτές ματιές στους άλλους καθώς το κάνεις. Θέλεις να δεις ποιος άλλος κατάφερε να μπει μέσα, αν υπάρχει κάποιος που αναγνωρίζεις. Αλλά με τόσο λίγα άτομα που γνωρίζεις στη σχολή, δε σου κάνει εντύπωση που όλα αυτά τα πρόσωπα σου είναι άγνωστα. Κάποιοι ψιθυρίζουν, κάποιοι γελάνε, μερικοί δε λένε τίποτα, όπως εσύ, όμως υπάρχει μια κλωστή που σας δένει όλους: η προσδοκία.

Αυτό θα πρέπει να είναι. Οι κουρτίνες στη σκηνή έχουν ένα βαθύ ροζ χρώμα, και όταν ανοίγουν, κρατάς την ανάσα σου.

Η φράση *Κύριοι, παρακαλώ, βγάλτε τα καπέλα σας*, τρεμποαίξει πάνω στην ασημένια οθόνη.

Μετά την αντικαθιστά μια άλλη: *Τα δυνατά σφυρίγματα και οι συζητήσεις απαγορεύονται.*

Αυτό, φυσικά, προκαλεί μια σειρά από σφυρίγματα. Όμως μετά απλώνεται σιωπή καθώς η εικόνα εξαφανίζεται από την οθόνη και εμφανίζεται ένα μικροσκοπικό αστέρι στην πάνω δεξιά γωνία. Αναβοσβήνει μία φορά, δυο φορές. Μετά, κάθε φως μέσα στον κινηματογράφο σβήνει.

Είναι πιο σκοτεινά από τη νύχτα έξω. Ακούς άτομα να βγάζουν τα τηλέφωνα τους, όμως δε λειτουργεί κανένα, συμπεριλαμβανομένου και του δικού σου. Δεν έχει σήμα. Δεν έχει φως. Δεν υπάρχει ψηφιακό ρολόι για να σου πει πόση ώρα περνάει.

Δεν ξέρεις πόση ώρα κάθεται εκεί, όταν ακούς το πρώτο άτομο να φεύγει. Αποφασίζουν ότι αυτό το μάθημα δεν είναι γι' αυτούς, αν είναι καν μάθημα. Ακολουθούν μερικοί άλλοι.

Μισείς το γεγονός ότι μπαίνεις στον πειρασμό να κάνεις το ίδιο.

Τα δάχτυλα των ποδιών σου δεν είναι πια βρεγμένα, αλλά το δέρμα σου έχει ανατριχιάσει από το κρύο. Νιώθεις σαν να σε παρακολουθεί κάποιος, αν και είναι πάρα πολύ σκοτεινά για να σε δει ο οποιοσδήποτε.

Περνάει περισσότερη ώρα, και φέρνεις στο μυαλό σου τις ιστορίες που έχεις ακούσει, τις φήμες και τους ψιθύρους για ένα συγκεκριμένο μάθημα που δεν μπορείς να βρεις σε κανένα διαδικτυακό κατάλογο, το οποίο διδάσκει μια καθηγήτρια που δε βρίσκεται σε καμία ιστοσελίδα. Και ξαφνικά σκέφτεσαι ότι υπάρχει καλός λόγος γι' αυτό. Σκέφτεσαι ότι ίσως να είναι καλύτερα να φύγεις. Σκέφτεσαι...

Ένα φως τρεμοπαίζει στη σκηνή. Ένα μικροσκοπικό πράγμα, αλλά η λάμψη σε ενοχλεί. Κλείνεις τα μάτια σου, τα ανοίγεις. Και όταν βλέπεις ξανά, εκείνη είναι εκεί.

Κάθεται σε ένα ξύλινο скаμπό στο κέντρο της σκηνής.

Δεν ξέρεις πόση ώρα βρίσκεται εκεί, αλλά έχεις την εντύπωση ότι περιμένει ώρες, όπως ακριβώς και οι περίπου δυο ντουζίνες από εσάς που έχετε παραμείνει. Είναι πιο κοντή από όσο είχας φανταστεί. Ο τρόπος που μιλούσε ο κόσμος γι' αυτή σε έκανε να τη φαντάζεσαι ψηλή, επιβλητική, εντυπωσιακή. Όμως μοιάζει με γιαγιά. Καρέ ασημένια μαλλιά πλαισιώνουν ένα στρογγυλό πρόσωπο με ένα αχνό χαμόγελο, καθώς λέει τις λέξεις που σε κάνουν να νιώθεις ότι όλο το κρύο και η υγρασία και η αναμονή άξιζαν.

«Βρίσκεστε εδώ εξαιτίας μιας ιστορίας», λέει. «Τώρα θα σας πω μια άλλη».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Η Χόλαντ Σεντ Τζέιμς μετρούσε τα λεπτά για απόψε. Είχε δοκιμάσει επτά διαφορετικά φορέματα και πέντε διαφορετικά ζευγάρια παπούτσια, είχε κατσαρώσει τα μαλλιά της, είχε φορέσει μέχρι και καινούργιες σκιές ματιών. Και τώρα ετοιμαζόταν να τα καταστρέψει όλα.

«Νόμιζα ότι θα πηγαίναμε για παγωτό», είπε ο Τζέικ, πολύ ευγενικά. Επειδή ο Τζέικ πρέπει να ήταν το πιο ευγενικό από όλα τα αγόρια με τα οποία είχε βγει ραντεβού η Χόλαντ.

Όταν ο Τζέικ είχε μπει πρώτη φορά στο Coffee Lab της Σάντα Μόνικα πριν από δύο εβδομάδες, η Χόλαντ τον είχε βρει απίστευτα χαριτωμένο. Έμοιαζε περισσότερο με τον Κλαρκ Κεντ παρά με τον Σούπερμαν, με εκείνα τα γυαλιά με τον σκούρο σκελετό που ήταν πάντα ο προσωπικός της κρυπτονίτης. Μετά, έπεσε κατά λάθος επάνω της, χύνοντας λίγο από τον κρύο καφέ του, και η Χόλαντ είχε δει τα βιβλία που κρατούσε. Ο Τζέικ έκανε το μεταπτυχιακό του στη Διδασκαλία των Αγγλικών ως δεύτερη γλώσσα.

Στο πρώτο τους ραντεβού, έμαθε επίσης ότι ήταν εθελοντής στο Καταφύγιο Ζώων του Λος Άντζελες και στο Echo Park Time Travel Mart, που ήταν μια μη κερδοσκοπική οργάνωση η οποία βοηθούσε τα παιδιά στη δημιουργική γραφή. Στο δεύτερο ραντε-

βού τους, έμαθε ότι ο Τζέικ είχε γίνει πρόσφατα χορτοφάγος, και οδηγούσε ποδήλατο αντί για αυτοκίνητο, επειδή ήθελε να κάνει ό,τι μπορούσε για το περιβάλλον.

Ο Τζέικ ήταν ένα πραγματικά καλό παιδί.

Ίσως ένα μικροσκοπικό κομμάτι της Χόλαντ να πίστευε ότι ήταν υπερβολικά τέλειος, σαν ένα μείλ χωρίς τυπογραφικό λάθος ή σαν μια ζωγραφιά με αερογράφο που χρειαζόταν μια πινελιά. Αλλά ίσως απλά να έψαχνε για κάτι αρνητικό, που ωστόσο ήταν ανύπαρκτο.

Αυτό ήταν μόλις το τρίτο τους ραντεβού, αλλά εδώ και δύο χρόνια η Χόλαντ δεν είχε καταφέρει να φτάσει στο τέταρτο. Δεν ήθελε να τα κάνει θάλασσα τώρα. Και φοβόταν ότι ίσως ήδη να τα είχε κάνει θάλασσα πριν από μερικά λεπτά, καθώς δεν μπόρεσε να κρατηθεί και έσυρε τον Τζέικ σε αυτό το βρόμικο σοκάκι, έχοντας δει μια αφίσα που την έκανε να σκεφτεί μία από τις ιστορίες της Καθηγήτριας.

Η αφίσα ήταν κολλημένη στο πλάι ενός τσιμεντένιου τοίχου. Είχε μια βίντατζ αισθητική που περισσότερο ταίριαζε σ' εκείνες τις ξύλινες καρτ ποστάλ που πουλάνε στην Προβλήτα της Σάντα Μόνικα. Φοίνικες σε καφέ και πράσινο χρώμα πλαισίωναν τη ζωγραφισμένη με κάρβουνο σιλουέτα ενός άντρα που φορούσε καπέλο φεντόρα και κοιτούσε το ρολόι του. Δεν υπήρχε λογότυπο ή μάρκα. Στην πραγματικότητα δεν υπήρχαν καθόλου λέξεις που να διευκρινίζουν τι ακριβώς πουλούσε η αφίσα. Υπήρχαν μόνο δυο αρχικά στα μανικετόκουμπα του απρόσωπου άντρα: Α.Ρ.

Ο Άντρας με το Ρολόι.

Αυτή ήταν η πρώτη σκέψη που είχε μπει στο μυαλό της. Μετά είχε φέρει τον Τζέικ σε αυτό το σοκάκι. Δεν είχε καταφέρει να κρατηθεί.

Η Χόλαντ είχε μεγαλώσει με τα κυνήγια θησαυρού του πατέρα της. Όταν ήταν παιδί, είχε μάθει να ψάχνει για στοιχεία όπως άλλα παιδιά μάθαιναν να παίζουν με τουβλάκια ή το ένα με το

άλλο. Ίσως γι' αυτό η Χόλαντ να μην είχε νιώσει ποτέ ότι ταίριαζε με τους άλλους, μέχρι που ανακάλυψε το μάθημα δοξασιών της Καθηγήτριας. Οι ιστορίες της έκαναν τη Χόλαντ να νιώθει σαν να βρισκόταν ξανά σε ένα από τα κυνήγια του πατέρα της.

Στην πραγματικότητα δεν περίμενε ότι θα ανακάλυπτε κάτι απόψε. Διάφορα πράγματα στο Λ.Α. της έφερναν στον νου τις ιστορίες της Καθηγήτριας, και η Χόλαντ ένιωθε πάντα την ανάγκη να τα κυνηγάει. Συνεχώς έμπαινε σε σοκάκια που θα έπαιρνε όρκο ότι δεν είχε ξαναδεί, και στο τέλος έβρισκε ένα μπαρ ή μια καφετέρια που είχε ήδη επισκεφτεί.

Όχι απόψε όμως. Απόψε, η Χόλαντ ήξερε ότι δεν είχε ξαναβρεθεί σε αυτό το σοκάκι. Θα θυμόταν την επιγραφή.

Παράξενα πράγματα & Ρολόγια
Ρωτήστε εντός

Οι λέξεις κρέμονταν από έναν λείο χάλκινο γάντζο που γνάλιζε πάνω σε μια πόρτα που η Χόλαντ ήθελε να πιστέψει ότι ήταν βίντατζ αλλά ίσως απλά να ήταν βρόμικη. Μια ματιά στον Τζέικ ήταν αρκετή για να καταλάβει ότι εκείνος τη θεωρούσε βρόμικη. Ήταν βέβαια πιθανό να αναθεωρούσε την επιλογή του να συμφωνήσει σε αυτό το ραντεβού. Η Χόλαντ ήθελε να του αλλάξει γνώμη. Επίσης, ήθελε να περάσει αυτή την πόρτα, και ήθελε να τον πείσει να έρθει μαζί της.

«Σου αρέσουν οι αστικοί μύθοι;» τον ρώτησε.

«Ναι, τους λατρεύω». Ο Τζέικ της χάρισε ένα χαμόγελο που ταίριαζε πολύ περισσότερο στον Σούπερμαν παρά στον Κλαρκ Κεντ. Η Χόλαντ ένιωσε μια σπίθα ελπίδας ότι όδευε ξανά προς τη σωστή κατεύθυνση.

Και ωστόσο... δίστασε.

Η Καθηγήτρια είχε έναν κανόνα. Οι φοιτητές δεν έπρεπε να μοιράζονται τις ιστορίες της με άτομα έξω από το μάθημά της. Κανείς δεν παραβίαζε αυτόν τον κανόνα. Το μάθημα απαιτούσε

πάρα πολλή προσπάθεια από τους φοιτητές για να δίνουν τις ιστορίες δωρεάν, και η Καθηγήτρια πάντα τους προειδοποιούσε ότι θα υπήρχαν σοβαρές συνέπειες αν το έκαναν. Όμως η Χόλαντ δεν ήταν πια φοιτήτρια του μαθήματος Δοξασίες 517, και ήταν μόνο μια ιστορία. Όμως...

«Πριν πω οτιδήποτε άλλο», είπε χαμηλόφωνα, «θέλω να ορκιστείς στη ζωή του σκύλου σου, ή στο ποδήλατό σου, ή σ' εκείνο το φυτό που προσπαθείς τόσο πολύ να κρατήσεις ζωντανό, ότι δε θα πεις σε κανέναν αυτό που θα σου πω».

Ο Τζέικ χαμογέλασε πιο πλατιά. «Το ορκίζομαι». Έσκυψε και τη φίλησε απαλά στα χείλη, σαν να ήθελε να σφραγίσει την υπόσχεση. «Λοιπόν; Είναι κάποιο οικογενειακό μυστικό;»

Η Χόλαντ πάγωσε.

Υπενθύμισε στον εαυτό της ότι ο Τζέικ προερχόταν από μια μεγάλη οικογένεια που πάντα του τηλεφωνούσε και μοιραζόταν μαζί του ακόμα και την πιο ασήμαντη λεπτομέρεια της ημέρας τους. Ήταν φυσιολογικό για εκείνον να μιλάει για οικογένεια. Δεν την ψάρευε για πληροφορίες.

Ωστόσο, εκείνη χρειάστηκε αρκετά δευτερόλεπτα για να χαμογελάσει με έναν τρόπο που ήλπιζε ότι έδειχνε παιχνιδιάρικος. «Δεν είναι ένα οικογενειακό μυστικό, αλλά είναι κάτι που κανονικά δε θα έπρεπε να συζητάω. Όταν ήμουν προπτυχιακή φοιτήτρια, πήρα ένα μάθημα που ονομάζεται Δοξασίες 517: Τοπικοί θρύλοι και Αστικοί μύθοι. Το μάθημα από μόνο του είναι ένα είδος τοπικού θρύλου. Δεν μπορείς να γραφτείς σε αυτό. Δεν υπάρχει σε καμία ιστοσελίδα. Μαθαίνεις γι' αυτό από στόμα σε στόμα. Μετά, αν περάσεις το μάθημα, στο τέλος του εξαμήνου, εμφανίζεται στη βαθμολογία σου».

Ο Τζέικ έδειχνε συνεπαρμένος. «Δηλαδή, είναι κάτι σαν τη φοιτητική εκδοχή μιας μυστικής εταιρείας;»

Η Χόλαντ ένευσε γεμάτη νευρικότητα, ή ίσως απλώς να ήταν ενθουσιασμένη. Άλλωστε δε θα πάθαινε κάποιος κακό επειδή θα αποκάλυπτε στον Τζέικ αυτό το μικρό μυστικό. «Κάθε εβδομά-

δα, η Καθηγήτρια μιλούσε για έναν διαφορετικό τοπικό θρύλο ή αστικό μύθο, και έπρεπε να ορκιστούμε να μην τους αποκαλύψουμε ποτέ σε κανέναν. Ένας από τους θρύλους της Καθηγήτριας αφορά κάποιον που ονομάζεται Ο Άντρας με το Ρολόι. Υποτίθεται ότι σε όλο το Λος Άντζελες υπάρχουν στοιχεία που οδηγούν σε αυτόν. Αν ακολουθήσεις τα στοιχεία και καταφέρεις να τον βρεις, μπορείς να τον ρωτήσεις τι ώρα είναι, και ο Άντρας με το Ρολόι θα σου πει πότε θα πεθάνεις».

Η έκφραση του Τζέικ άλλαξε, με μια μικρή γραμμή ανησυχίας να σχηματίζεται ανάμεσα στα φρύδια του.

«Δεν είναι τόσο ζοφερό όσο ακούγεται», έσπευσε να πει η Χόλαντ. «Η Καθηγήτρια είπε επίσης ότι μπορείς να κάνεις μια συμφωνία μαζί του για να εξασφαλίσεις περισσότερο χρόνο, και να ζήσεις περισσότερο από όσο θα ζούσες».

«Και το πιστεύεις στ' αλήθεια αυτό;» ρώτησε ο Τζέικ. Η φωνή του είχε κάτι που η Χόλαντ δεν μπορούσε να ερμηνεύσει, αλλά ξαφνικά ένιωσε ότι ίσως να υπήρξε υπεραισιόδοξη ως προς το ενδιαφέρον του για τους θρύλους. Ήταν ένας φυσιολογικός τύπος που πιθανότατα είχε συνηθίσει να βγαίνει πολύ φυσιολογικά ραντεβού. Και το πιθανότερο ήταν ότι ήθελε ένα πολύ φυσιολογικό κορίτσι.

Όχι βέβαια.

Για πλάκα είναι όλο αυτό.

Όχι, ούτε στο ελάχιστο.

Η οποιαδήποτε από αυτές θα ήταν μια εξαιρετη απάντηση στην ερώτησή του· αυτά θα έλεγε ένα φυσιολογικό κορίτσι.

«Απλώς έλα μέσα μαζί μου», είπε η Χόλαντ, αποφεύγοντας να απαντήσει.

«Εντάξει», είπε ο Τζέικ. Και επειδή ήταν ευγενικός, της άνοιξε την πόρτα με την επιγραφή *Παράξενα πράγματα & Ρολόγια*.

Τα πάντα πίσω από την πόρτα ήταν από γαλακτερό γυαλί και χρυσό. Μια τέλεια σειρά από λάμπες από γαλακτερό γυαλί που κρέμονταν από χρυσά καλώδια φώτιζαν ένα τέλειο πάτωμα από

μικρά λευκά στρογγυλά πλακάκια ανάμεσα στα οποία υπήρχαν μερικά λαμπυριστά πλακάκια που σχημάτιζαν τις λέξεις *τικ τοκ*.

Δεν υπήρχαν πατημασιές, δεν υπήρχαν μουντζούρες, μόνο οι αστραφτερές λέξεις, που κυμάτιζαν σαν την κίνηση ενός δείκτη δευτερολέπτων κάτω από τα φώτα.

Έμοιαζε σχεδόν με *μαγεία*. Όχι με μια μεγάλη, θαυματοουργή μαγεία αλλά με την απλή μαγεία των διαχρονικών πραγμάτων. Των χαρτονομισμάτων των δυο δολαρίων και των χειρόγραφων γραμμάτων, των γραφομηχανών και των τηλεφώνων με καντράν.

Η Χόλαντ θα μπορούσε να τα είχε πει όλα αυτά φωναχτά. Όμως ο Τζέικ έδειχνε σαν να μην ήταν σίγουρος τι να σκεφτεί γι' αυτό το παράξενο δωμάτιο που βρισκόταν στο πίσω μέρος ενός παράξενου σοκακιού. Δεν ήταν αυτό που περίμενε όταν της είχε προτείνει να πάνε για παγωτό. Ήθελε ένα ραντεβού που θα έδειχνε ωραίο σε μια φωτογραφία στο ίνσταγκραμ, όχι ένα που θα κατέληγε να γίνει θέμα σε ένα διαδικτυακό φόρουμ για τα πιο εφιαλτικά ραντεβού.

Η Χόλαντ το είχε ερμηνεύσει τελείως λάθος όλο αυτό, αλλά τώρα δεν μπορούσε να κάνει πίσω. Ένιωθε ότι βρισκόταν πιο κοντά από ποτέ στο να ανακαλύψει έναν από τους μύθους της Καθηγήτριας στην πραγματική ζωή.

Υπήρχαν δυο πόρτες απέναντί τους, και ήταν και αυτές από γαλακτερό γυαλί, με χρυσαφένια πόμολα και απλές ορθογώνιες χρυσές πλάκες στο κέντρο. Η μία πλάκα έγραφε *Παράξενα αντικείμενα*. Η άλλη έγραφε *Ρολόγια*.

Η Χόλαντ άπλωσε το χέρι της στην πόρτα με τα ρολόγια, ελπίζοντας ότι θα οδηγούσε στον Άντρα με το Ρολόι. Αν επρόκειτο να καταστρέψει αυτό το ραντεβού, έπρεπε να το κάνει για καλό λόγο.

Το πόμολο της πόρτας δεν κουνήθηκε.

Το τράβηξε ξανά. «Νομίζω ότι είναι κλειδωμένη».

Ο Τζέικ άπλωσε το χέρι του πάνω από τον ώμο της και χτύπησε. Δυο δυνατά χτυπήματα με τις αρθρώσεις των δαχτύλων του.

«Μπορώ να σας βοηθήσω;» Η φωνή ήρθε από την άλλη πόρτα. Εκείνη με την πινακίδα που έγραφε *Παράξενα αντικείμενα*.

Στην ανοιχτή πόρτα τώρα στεκόταν ένα κορίτσι. Είχε κοντοκουρεμένα πλατινέ μαλλιά και έναν μικρό κρίκο στη μύτη και φορούσε ένα εφαρμοστό λευκό φόρεμα στην ίδια απόχρωση με το γαλακτερό γυαλί. Με την πρώτη ματιά έδειχνε νέα, αλλά υπήρχε κάτι στον τρόπο που στεκόταν και κοιτούσε που έκανε τη Χόλαντ να σκεφτεί ότι ίσως η εμφάνισή της να ήταν απατηλή.

Η Χόλαντ προσπάθησε να δει πίσω της, να ρίξει μια ματιά στα παράξενα αντικείμενα μέσα, αλλά το μόνο που είδε ήταν κι άλλο λευκό φως.

Το κορίτσι χτυπούσε ανυπόμονα τα τετράγωνα νύχια της στο πλαίσιο της πόρτας.

«Ψάχνουμε τον Άντρα με το Ρολόι», είπε η Χόλαντ.

«Λυπάμαι. Δεν μπορώ να σας βοηθήσω». Το κορίτσι έκανε αμέσως ένα βήμα πίσω για να κλείσει την πόρτα.

«Θέλω απλά να τον ρωτήσω την ώρα», είπε η Χόλαντ.

Το κορίτσι πάγωσε. «Είσαι σίγουρη γι' αυτό, γλυκιά μου;» Συνόδευσε την ερώτησή της με ένα βλέμμα που έλεγε ότι το πιο σοφό πράγμα που μπορούσε να κάνει η Χόλαντ θα ήταν να φύγει αυτή τη στιγμή και να πάρει και το χαριτωμένο αγόρι μαζί της.

«Είναι σίγουρη», είπε ο Τζέικ. «Κι εγώ θέλω να μάθω την ώρα».

«Αλήθεια;» ρώτησε η Χόλαντ.

Τύλιξε το χέρι του γύρω από τον ώμο της, με το δέρμα του ζεστό επάνω της. «Αν πρόκειται να το κάνεις αυτό, είμαι κι εγώ μέσα».

Ήθελε να τον ρωτήσει τι τον είχε κάνει να αλλάξει γνώμη, αλλά ξαφνικά την είχε πλημμυρίσει ένας νευρικός ενθουσιασμός.

Το λευκοντυμένο κορίτσι μουρμούρισε κάτι χαμηλόφωνα. Ακούστηκε σαν τη λέξη *ανόητοι*. Μετά εξαφανίστηκε πίσω από την πόρτα.

Ο χρόνος έμοιαζε να επιβραδύνεται μέσα στο δωμάτιο από γαλακτερό γυαλί καθώς η Χόλαντ περίμενε να επιστρέψει το κο-

ρίτσι. Το χέρι του Τζέικ άρχισε να καίει πάνω στον ώμο της. Αυτή τη φορά, εκείνη ήταν που ένιωθε άβολα, και ήλπιζε ότι το κορίτσι θα επέστρεφε.

Επιτέλους, η πόρτα με την επιγραφή *Παράξενα αντικείμενα* άνοιξε ξανά. Εμφανίστηκε το κορίτσι, κρατώντας στιλό και χαρτιά που είχαν καρμπόν στο πίσω μέρος τους. Έσφιξε τα χείλη της. «Αν εσείς οι δυο είστε σίγουροι γι' αυτό, γράψτε τα ονόματά σας μαζί με τις πληροφορίες που ζητάτε, και ο Άντρας με το Ρολόι θα επικοινωνήσει μαζί σας».

Η ΜΑΓΕΙΑ ΕΙΝΑΙ
ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΝ ΞΕΡΕΙΣ
ΠΟΥ ΝΑ ΚΟΙΤΑΞΕΙΣ...

Οι περισσότεροι φοιτητές του μαθήματος
«Δοξασίες 517: Τοπικοί Θρύλοι και Λοκικοί
Μύθοι» πιστεύουν ότι οι ιστορίες της
Καθηγήτριας προέρχονται από τη φαντασία της.
Η Χόλαντ Σεντ Τζιμς όμως πιστεύει
ότι είναι αληθινές, ότι μαγεία υπάρχει.

Η αναζήτηση της αλήθειας οδηγεί τη Χόλαντ σε
έναν λαμπερό καινούργιο κόσμο και στον δρόμο
ενός σαγηνευτικού ξένου που ισχυρίζεται
ότι έχει έρθει για να της σώσει τη ζωή.
Όλοι, όμως, λένε ψέματα...

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6360-5

9 786180 163605